

Sygn. akt II Ka 704/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sąd. Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2015 r.

sprawy **A. W.**

obwinionej o wykroczenia z art. 119 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt II W 416/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżyciela posiłkowego G. S. 250 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 704/14

UZASADNIENIE

A. W. została obwiniona o to, że:

I. w dniu 19 czerwca 2013 roku w miejscowości S. gm. K. wspólnie z mężem E. W. dokonała kradzieży trawy wartości 200 złotych na szkodę G. S.,

to jest o czyn z art. 119 § 1 k.w.

II. w dniu 26 sierpnia 2013 roku w godzinach popołudniowych w miejscowości S. gm. K. dokonała kradzieży trawy wartości 200 złotych na szkodę G. S.,

tj. o czyn z art. 119 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt II W 455/13, Sąd Rejonowy w Węgrowie:

I. obwinioną A. W. uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej czynów;

II. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł oskarżyciel posiłkowy G. S., zaskarżając go w całości i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że A. W. była przekonana, iż dokonała skoszenia trawy na działce stanowiącej własność E. D., albowiem ta zignorowała przeciwstawne twierdzenie wyżej wymienionego, nie wyciągnęła właściwych wniosków z interwencji funkcjonariuszy Policji oraz zaniechała upewnienia się co do stanu prawnego nieruchomości, z której zebrała trawę.

W następstwie powyższego odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej obwiniona wniosła o uniewinnienie. Apelujący oskarżyciel posiłkowy nie stawiał się pomimo właściwego zawiadomienia o terminie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka na uwzględnienie zasługuje.

Już na wstępie podkreślić należy, że argumentacja podniesiona na uzasadnienie wniesionego środka odwoławczego w najmniejszym nawet stopniu nie podważa słuszności orzeczenia Sądu Rejonowego.

Skarżący, dążąc do wykazania, iż w następstwie działań przezeń podjętych A. W. musiała powziąć wątpliwości w odniesieniu do przebiegu granic pomiędzy działkami E. D. i G. S. nie dostrzega tego, że- jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy- wykroczenie kradzieży z art. 119 § 1 k.w. należy do wykroczeń kierunkowych, które mogą być popełnione wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim (vide wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 2001 r., III KKN 364/01, LEX nr 51495). Powyższe oznaczają, że przypisanie A. W. wykroczeń kradzieży trawy na szkodę G. S. byłoby możliwym tylko w razie ustalenia, iż obwiniona dokonała wspomnianego zaboru celem przywłaszczenia mimo braku wątpliwości co do tego, że narusza prawa apelującego. Możliwość przyjęcia takiego założenia przeczy sam odwołujący się, skoro podnosi, że A. W.- mimo wątpliwości, które musiała jego zdaniem powziąć- zaniechała należytego upewnienia się co do stanu prawnego nieruchomości. Zaniechanie takie może być rozpatrywane jedynie w kategoriach winy nieumyślnej, niepozwalającej na przypisanie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. Niezależnie od powyższego zaznaczyć trzeba, że obwiniona, wykonując prace polowe w oparciu o kategorię i wsparte mapą oświadczenie E. D., nie była obowiązana i nie mogła powziąć pewności co do ewentualnej słuszności twierdzeń G. S. opierając się na samych tylko jego słowach i działaniach wiążących się z interwencją funkcjonariuszy Policji. W pełni zrozumiałym jest w tym kontekście założenie przez Sąd I instancji, że realizując prace polowe pomimo twierdzeń wymienionego obwiniona musiała dojść do przekonania, że dokonuje zbioru trawy z działki stanowiącej własność E. D.. W tym stanie rzeczy argumentacja mająca na celu wykazanie stosownych uprawnień właścicielskich apelującego nie mogła odnieść zamierzonego skutku, albowiem nie ma ona żadnego wpływu na treść ustaleń w przedmiocie świadomości kierującej działaniami A. W.. Pełnej poprawności rozumowania Sądu I instancji nie przeczy również- niezrozumiałe z samej swej istoty- zaakcentowanie przez apelującego, iż A. W. pobiera świadczenia rentowe i w związku z tym winna zaprzestać prowadzenia gospodarstwa rolnego.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja oskarżyciela posiłkowego jest bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów oraz brak przesłanek z art. 104 § 1 k.p.w. przesądziły o niemożności uwzględnienia wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Węgrowie celem ponownego jej rozpoznania.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 118

§ 2 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżyciela posiłkowego G. S. 250 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Na wskazaną kwotę złożyło się:

- 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji (§ 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia- Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269)

- 200 zł tytułem opłaty (art. 13 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych- tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).